

[Viggo Starcke.]

udvalg begærer, at der stilles ændringsforslag, og derefter får tilstillet ændringsforslag fra ministrene, må dette udvalg have en forfatningsmæssig ret til at behandle disse ændringsforslag og til at afgive en udtalelse om dem i et tillæg til betænkningen. Jeg finder, det var en stor fejl af formanden for udvalget, det ærede medlem hr. Kaj Andresen, at han nægtede udvalget denne forfatningsmæssige ret uden at være i stand til at anføre et eneste sagligt argument for, at det hastede.

Så kommer jeg til indholdet af ændringsforslagene. Det centrale ændringsforslag er det af socialministeren stillede til § 1 i lovforslaget om mødrehjælpsinstitutioner. Desto værre er dette ændringsforslag — sandsynligvis på grund af det hurtige tempo, i hvilket ændringsforslagene skulle fremsættes og jages igennem — således affattet, at ikke et eneste menneske er i stand til med 100 pct.s sikkerhed at sige, hvad der står i det. Det er uklart formuleret. Man kan med en velvillig indstilling nok forstå, hvad den højtærede ministers hensigt har været, men alene dette, at der i ændringsforslaget findes en uklarhed, som intet menneske med sikkerhed kan løse, nødvendiggjorde, at det vistes tilbage til udvalget, således at man kunne få fjernet denne uklarhed og få fremført den tanke og den hensigt, den højtærede minister har haft, på en sådan måde, at al tvivl var udelukket. Tvivlen består i, at der i ændringsforslaget står, at 2 læger, hvoraf såvidt muligt den ene skal være speciallæge i gynækologi eller kirurgi, om muligt en stedlig overlæge, den anden speciallæge i psykiatri, skal tiltræde samrådene. Herefter er der ingen tvivl om, at den ene af de to læger om muligt skal være gynækolog eller specialist i kirurgi, men derimod fremgår det ikke tydeligt, om ordene „såvidt muligt“ også går på psykiateren. Man kan ikke se, om den anden læge absolut skal være en psykiater, eller om det er hensigten, at han *om muligt* skal være psykiater. Jeg er overbevist om, at det er det sidste, som er den højtærede ministers mening, men når det er den højtærede ministers mening, er det naturligt at skrive ændringsforslaget således, at man kan læse meningen uden tvivl.

Nu er der det at sige, at den lægedelega-

tion, hvis henvendelse til udvalget har medført, at disse ændringsforslag blev stillet, har tilkendegivet, at den højtærede socialministers ændringsforslag er en gevinst, men jeg har bemyndigelse til her at sige fra delegationens ordfører, overlæge Kühnel, at selvom det betragtes som en gevinst, så betragtes det som en lille, mager, visse gevinst, som aldeles ikke tilfredsstillende det centrale i det, lægerne krævede, nemlig dette, at ansvaret skal ligge hos den person, der stiller diagnosen, træffer afgørelsen med hensyn til indikationen og skal udføre behandlingen. Det må være kaptajnen ombord, der har ansvaret for disse tre ting, og det er noget helt nyt, det er et brud på, hvad der tidligere er foregået indenfor lægegerningen, der her sker, hvis lægernes krav ikke imødekommes. Lægerne har sagt, at de føler skuffelse over det resultat, der er nået gennem dette ændringsforslag, at de mener, det er et ringe resultat, der er kommet ud af en så saglig aktion fra den del af befolkningen, der har den største sagkundskab på dette område.

Den højtærede justitsministers ændringsforslag til § 3 i lovforslaget om foranstaltninger i anledning af svangerskab er en konsekvens af den højtærede socialministers ændringsforslag til lovforslaget om mødrehjælpsinstitutioner, men den højtærede justitsminister har desuden stillet et ændringsforslag til § 1, som går ud på, at afbrydelse af svangerskab i de i § 1, stk. 1, nr. 2—4, omhandlede tilfælde normalt ikke må foretages efter udløbet af den 16. svangerskabsuge. Det er en ændring af meget ringe betydning. For det første drejer det sig kun om indgreb på den såkaldte etiske indikation, hvor der er tale om voldsforbrydelse, og på den eugeniske indikation, men for det andet er der det at sige, at den 16. svangerskabsuge vistnok af specialister — jeg er ikke selv specialist på dette område — betegnes som den allerfarligste periode at foretage et indgreb i, en periode af en sådan farlighed, at det vistnok kun vil være forsvarligt at gøre det med kejsersnit.

Så letsindigt behandles så alvorlige ting af et parlamentarisk udvalg, som ikke kan anføre en eneste grund til at haste sagen igennem. Det er blevet sagt, at der ikke er fremkommet noget nyt under diskussionen.